

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.**, proti žalovanému: **Finanční úřad Praha – západ**, se sídlem Na Pankráci 95, Praha 4, o žalobě proti potvrzení o stavu osobního účtu ze dne 16. 12. 2008, čj. 255712/08/060912/4259, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2009, čj. 7 Ca 58/2009 - 11,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

[1] Žalobce požádal dne 21. 10. 2008 žalovaného o vystavení potvrzení o stavu osobního účtu v souladu s § 62 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Žalovaný vystavil potvrzení dne 16. 12. 2008 pod čj. 255712/08/060912/4259. Žalobce podal proti tomuto potvrzení o stavu osobního účtu žalobu u Městského soudu v Praze. V průběhu řízení doručil městskému soudu přípis označený jako námitka podjatosti, v němž uvedl, že považuje celý městský soud za podjatý.

[2] Městský soud žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že na základě potvrzení o stavu osobního účtu nevznikají žalobci žádné povinnosti. Ty vznikají toliko na základě platebních výměrů, dle nichž se sestavuje osobní účet a které jsou samostatně přezkoumatelné soudem. Potvrzení o stavu osobního účtu proto není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., jeho přezkum ve správním soudnictví je dle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen. K námitce podjatosti městský soud uvedl, že soudci senátu 7 Ca se nepodíleli na rozhodování o právech a povinnostech souvisejících s konkursním řízením úpadce OSAN o. p., v likvidaci, ani jim nejsou známy skutečnosti, jež by zakládaly důvod pochybností o jejich nepodjatosti. Přiložené trestní oznámení nesměruje na konkrétního soudce příslušného rozhodnout ve věci, nezakládá pochybnost o jeho nestrannosti a nezávislosti. Městský soud nepředložil námitku podjatosti k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu, neboť k ní v souladu s § 8 odst. 5 větou třetí s. ř. s. nepřihlédl, jelikož byla vznesena po lhůtě jednoho týdne. Uplatněná námitka má institucionální, nikoliv personální povahu, byla uplatněna bez ohledu na složení příslušného senátu soudu, a tudíž není vázána na poučení o složení senátu příslušného rozhodnout ve věci. Týdenní lhůta k podání námítky podjatosti založené na uvedeném trestním oznámení na Městský soud v Praze počala běžet nejpozději okamžikem podání trestního oznámení (tj. dne 9. 3. 2009), neboť od tohoto okamžiku žalobce věděl o skutečnosti zakládající jím tvrzenou podjatost. Žalobce však vznesl námitku až dne 14. 4. 2009. Námitka podjatosti bude dle městského soudu předmětem případného řízení o kasační stížnosti proti vydanému rozhodnutí.

II.

Argumenty obsažené v kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti ze dne 7. 5. 2009 uvádí, že ji podává z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť „*odůvodnění odvolání je vedeno v duchu nechvalně známého právního pozitivizmu ovládajícím praxi české justice, jakoby ústavní principy byly podřízeny zákonům a nikoli naopak, jak vyplývá z čl. 95 odst. 2 Ústavy*“. V doplnění kasační stížnosti ze dne 15. 6. 2009 nejprve rekapituluje některé aspekty jeho působení coby správce konkurzní postaty úpadce OSAN o. p., v likvidaci. Na průběh konkurzního řízení měl dohlížet Městský soud v Praze, nikoliv soudce. Poměr soudce k věci ve smyslu § 14 o. s. ř. (obdobně § 8 s. ř. s.) může objasnit pouze šetření orgánů činných v trestním řízení, popř. dokazování v rámci civilního řízení o náhradě škody podle § 82 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. Stěžovateli nepřisluší předjímat výsledek šetření poměru soudce k věci, účastníkům, nebo jejich zástupcům v rámci řízení orgánů činných v trestním řízení, či řízení o náhradě škody. Teprve výsledek šetření umožní označit poměr konkrétního soudce k věci, a proto počne plynout lhůta dle § 8 odst. 5 s. ř. s. až od tohoto okamžiku. Podáním ze dne 6. 4. 2009 uplatnil žalobce právo na nezávislý a nestranný soud, které nelze dle ústavních principů ČR a zejména osvědčených principů právního státu v takovémto případě omezit ustanovením § 14 o. s. ř. (viz též čl. 95 odst. 2 Ústavy). Restriktivní omezení mezinárodně respektovaného práva na nezávislý a nestranný soud v podmínkách ČR zákonným institutem pouhé „nepodjatosti soudce“ je v rozporu s judikaturou evropských soudů, a tedy i komunitárním právem (např. rozsudek ESLP ze dne 16. 9. 1999 ve věci *Buscemi v. Itálie*). Závěry soudu o nezpůsobilosti podání žalobce ze

dne 6. 4. 2009 založit právní účinky námitky podjatosti z důvodu její opožděnosti a absenci personální povahy považuje stěžovatel z uvedených důvodů za protiústavní. Stěžovatel se jako hostující evropský advokát dovolává komunitárního práva a v jeho rámci zákazu diskriminace a navrhuje, aby soud nejprve rozhodl o námitce podjatosti a po rozhodnutí o této námitce mu umožnil doplnit kasační stížnost ze dne 7. 5. 2009 o odůvodnění ve věci samé.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Stěžovatel formálně označil za důvody kasační stížnosti důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Rozhodnutí o odmítnutí žaloby lze však napadnout kasační stížností jen z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., přičemž pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí žaloby, a dále případ dle písm. c) uvedeného ustanovení, spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (viz rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). V této souvislosti musel Nejvyšší správní soud posoudit, zda městský soud nezatížil své řízení vadou s vlivem na zákonnost rozhodnutí tím, že nepředložil námitku podjatosti soudců městského soudu k rozhodnutí tomuto soudu (**III.A**). Posléze se zabýval otázkou případné zmatečnosti řízení před městským soudem, tedy zda o věci nerozhodovali vyloučení soudci (**III.B**). Posledně uvedená námitka byla explicitně formulována stěžovatelem v kasační stížnosti.

III.A

Vada řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda nepředložením námitky podjatosti soudců městského soudu k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu nezatížil městský soud své řízení vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jedná se přitom o skutečnost, ke které by byl zdejší soud povinen přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

[8] Ze soudního spisu vyplývá, že stěžovatel podal dne 27. 2. 2009 k poštovní přepravě žalobu proti potvrzení o stavu osobního účtu vyhotovenému žalovaným. Dne 14. 4. 2009 podal stěžovatel námitku podjatosti Městského soudu v Praze (č. 1. 5 soudního spisu), aniž byl dříve poučen o složení senátu, jemuž byla jeho věc přidělena k projednání. V námitce podjatosti uvedl, že dne 3. 3. 2009 podal trestní oznámení, kterým požádal nejvyšší státní zástupkyni o prošetření podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry, kterého se měli dopustit podezřelí soudci městského soudu a další podezřelé osoby, včetně bývalého

ministra vnitra Stanislava Grosse a bývalého místopředsedy vlády JUDr. Pavla Rychetského. Dále pokračuje, že dle § 14 o. s. ř. nelze vznést námitku proti soudu, nýbrž jen proti soudcům, z čehož dovozuje, že zákon zjevně nepamatuje na případ podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry soudem. Podezření ze zpronevěry vyplývá z porušení zákonné povinnosti výkonu dohlédací činnosti soudu na výkon činnosti správce konkurzní podstaty, která dle § 12 ZKV náleží nikoliv soudci, ale soudu. Do doby vyšetření této věci není postaveno na jisto, kdo a jak se podělil o peníze náležející stěžovateli. Nestrannost a nezávislost městského soudu je tak objektivně zpochybněna ve všech řízeních vedených tímto soudem, které se týkají stěžovatele. Zmiňované trestní oznámení bylo doručeno Nejvyššímu státnímu zastupitelství dne 9. 3. 2009 (č. 1. 6 soudního spisu). Jmenovitě se v něm stěžovatel zmiňuje ze soudců městského soudu pouze o JUDr. Pavlu Janoutovi a JUDr. Jaromíru Jirsovi. Navrhuje provedení důkazu jejich výsledkem, stejně jako výsledkem JUDr. Jana Sváčka, předsedy soudu, a JUDr. Jindřicha Jabornického, bývalého místopředsedy soudu.

[9] Nejvyšší správní soud se shoduje s městským soudem, že námitka podjatosti byla stěžovatelem uplatněna opožděně. Dle § 8 odst. 5 věty druhé s. ř. s. musí účastník řízení uplatnit námitku podjatosti soudce do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Z toho vyplývá, že lhůta jednoho týdne má charakter lhůty propadné. Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 18. 5. 2006, čj. Nao 32/2005 - 34, uvedl, že soudní řád správní považuje za opožděnou „*bez výjimky každou námitku podanou po jednotýdenní lhůtě uvedené v § 8 odst. 5 větě druhé s. ř. s., tedy i takovou námitku, která byla vznesena za situace, že účastník nebyl poučen o právu vyjádřit se k osobám soudců, kteří mají podle rozvrhu práce věc projednat a rozhodnout.*“ Nejvyšší správní soud má z obsahu soudního spisu za prokázané, že stěžovatel nejpozději od podání trestního oznámení Nejvyššímu státnímu zastupitelství (tj. ode dne 3. 3. 2009), musel znát důvody tvrzené podjatosti soudců městského soudu, neboť se shodují se skutečnostmi, které jej vedly k podání trestního oznámení. Dále si byl stěžovatel vědom toho, že o podané žalobě bude rozhodovat Městský soud v Praze, jakožto věcně a místně příslušný soud, jemuž svoji žalobu adresoval. Jelikož namítá podjatost celého soudu, je zcela nerozhodné, že nebyl v průběhu soudního řízení poučen o složení senátu určeného rozvrhem práce k projednání a rozhodnutí věci. Propadná týdenní lhůta pro vznesení námitky podjatosti soudců počala stěžovateli běžet nejpozději dne 3. 3. 2009. Jestliže tedy uplatnil tuto námitku až dne 14. 4. 2009, stalo se tak již po uplynutí stanovené lhůty.

[10] Soudní řád správní obsahuje kogentní ustanovení, dle něhož soud nesmí přihlédnout k opožděné námitce podjatosti. Městský soud tedy nepochybil, pokud nepředložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o námitce podjatosti postupem dle § 8 odst. 5 s. ř. s. a svůj postoj v odůvodnění rozhodnutí dostatečně ozřejmil. Městský soud se tedy ještě před vydáním svého rozhodnutí zabýval touto námitkou, čímž naplnil garance čl. 36 Listiny základních práv a svobod (viz nálezy ÚS ze dne 16. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 551/03, Sb. n. u., sv. 41, č. 101, s. 297, na s. 301), byť se k ní vyjádřil až v rozhodnutí samém. Takový postup je racionální v případě, že k námitce podjatosti nelze pro její opožděnost přihlédnout. Ostatně obdobnou úpravu obsahuje též stěžovatelem zmiňovaný občanský soudní řád v § 15b odst. 3, dle něhož se věc nepředkládá nadřízenému soudu k rozhodnutí o námitce podjatosti, pokud byla vznesena zjevně opožděně. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud za výše uvedených okolností nezatížil své řízení

vadou, když nepředložil námitku podjatosti soudců městského soudu k rozhodnutí Nejvyššímu správnímu soudu.

III.B

Zmatečnost řízení

[11] Výše uvedené ovšem neznamena, že by Nejvyšší správní soud nebyl oprávněn v řízení o kasační stížnosti posoudit, zda nebyly v řízení před městským soudem dány materiální důvody pro vyloučení soudců, kteří rozhodovali o věci, a tedy zda se nejednalo o zmatečné řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. K této skutečnosti je Nejvyšší správní soud povinen přihlídnout i bez návrhu (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), nicméně v daném případě uplatnil tuto námitku sám stěžovatel v kasační stížnosti.

[12] Městský soud se v odůvodnění svého usnesení vyjádřil též ke stěžovatelem předestřeným důvodům podjatosti soudců, tím umožnil přezkum této otázky ze strany Nejvyššího správního soudu. Vyjádření soudců, proti nimž byla uplatněna námitka podjatosti, je totiž nezbytným předpokladem jejího posouzení (§ 8 odst. 5 věta pátá s. ř. s.).

[13] Dle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.

[14] Ústavní soud k otázce podjatosti soudců uvedl: „[S]ubjektivní hledisko účastníků řízení, případně soudců samotných, je podnětem pro rozhodování o eventuální podjatosti, avšak rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního. To znamená, že není přípustné vycházet pouze z pochybností o poměru soudců k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, nýbrž i z hmotněprávního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedly. Jak již konstatoval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94 (publ.: Sběrka nálezů a usnesení ÚS, sv. 6, č. 127), nejde pouze o hodnocení subjektivního pocitu soudce, zda se cítí nebo necítí být podjatý, anebo hodnocení osobního vztahu k účastníkům řízení, ale o objektivní úvahu, zda - s ohledem na okolnosti případu - lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být. K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci může dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat. Nepochybně se jedná o případy, kdy soudce je současně na straně účastníka řízení či svědka, resp. když by v řízení mohl být dotčen na svých právech; shodně to platí, že soudce má k účastníkům řízení příbuzenský, přátelský nebo zjevně nepřátelský vztah, příp. vztah ekonomické závislosti [...] S přihlédnutím k výše uvedeným ilustrativním důvodům pro vyloučení je třeba dle názoru Ústavního soudu posoudit vztah soudce k věci nebo účastníkům, příp. jejich zástupcům, v daném případě současně ze dvou vzájemně se prolínajících hledisek, a to jaká je povaha tohoto vztahu a zda se jedná o zjevně intenzivní (např. bezprostřední, určitým způsobem individualizovaný) vztah.“ (náleží ÚS ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01, Sb. n. u., sv. 23, č. 98, s. 11, na s. 16 - 17).

[15] V dané věci uplatnil stěžovatel námitku podjatosti Městského soudu v Praze jako takového, ačkoliv jak sám výslovně zdůraznil, si je vědom skutečnosti, že lze namítat pouze podjatost konkrétních soudců. Námitka podjatosti směřuje vůči celé instituci, nikoliv jednotlivě určeným, resp. alespoň určitelným soudcům. Podjatost soudu dovozuje stěžovatel z toho, že podal trestní oznámení na celý soud z důvodu podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry, kterého se měl dle slov stěžovatele dopustit „soud“ v rámci dohlédací činnosti nad průběhem konkurzního řízení úpadce OSAN o. p., v likvidaci.

[16] Nejvyšší správní soud v první řadě zdůrazňuje, že český právní řád zatím neupravuje trestní odpovědnost právnických osob, tím méně soudů. Uvažovat tak lze pouze o trestní odpovědnosti jednotlivých soudců, kteří se podíleli na předmětném konkurzním řízení. Podle usnesení NSS čj. Nao 32/2005 - 34 (cit. v bodě [9] shora) pokud je podána námitka podjatosti proti všem soudcům příslušného krajského soudu, zabývá se Nejvyšší správní soud pouze otázkou podjatosti soudců senátu, jemuž věc byla přidělena. V dané věci je klíčové, že žádný z členů senátu 7 Ca, tj. Mgr. Sabol, Mgr. Tojner a Mgr. Sklenář, se nepodílel na konkurzním řízení týkajícím se úpadce OSAN o. p., v likvidaci, ani nebyl funkcionářem městského soudu, který by dohlížel na chod konkurzního úseku soudu. Uvedení soudci jsou zařazeni do specializovaného senátu na úseku správního soudnictví. Trestní oznámení podané stěžovatelem se tedy těchto soudců nikterak nedotýká, nelze z něho dovozovat, že by mezi nimi a stěžovatelem existoval jakýkoliv vztah, tím méně vztah zjevně nepřátelský.

[17] Zdejší soud v usnesení ze dne 14. 7. 2009, čj. Nao 36/2009 - 49, uvedl: *„Pochybnosti o nepodjatosti soudce pro jeho poměr k účastníkům či jejich zástupcům mohou vzniknout kromě vztahů příbuzenských a obdobných typicky tehdy, je-li soudcův vztah k účastníkům, resp. jejich zástupcům, přátelský či naopak zjevně nepřátelský. Podání trestního oznámení na soudce účastníkem pro jeho rozhodovací činnost jistě může za určitých okolností v soudci vyvolat nepřátelský postoj vůči tomuto účastníkovi. Na druhé straně lze jen těžko uzavřít, že tato skutečnost vždy a automaticky vyvolá negativní vztah soudce k účastníkovi řízení. V tomto směru se však posouzení jednotlivých případů vzpírá zobecnění a vždy se bude odvíjet od vážení různých skutečností, pojících se s konkrétní věcí.“* Jak vyplývá ze skutečností uvedených v bodě [16] shora, nesměruje v daném případě trestní oznámení proti členům senátu 7 Ca městského soudu, a proto zdejší soud má za to, že nejsou dány ani objektivní, ani subjektivní důvody, které by mohly vzbudit pochyby o nepodjatosti soudců tohoto senátu. Lze ostatně připomenout, že zdejší soud rozhodl usnesením ze dne 26. 8. 2009, čj. Nao 43/2009 - 46, o námitce podjatosti uplatněné JUDr. A. proti členům senátu 12 Ca Městského soudu v Praze. Stěžovatel spatřoval podjatost členů tohoto senátu ve stejných důvodech, které nyní uplatňuje ve vztahu ke členům senátu 7 Ca téhož soudu. Nejvyšší správní soud dospěl v uvedeném usnesení k závěru, že členové senátu 12 Ca městského soudu nejsou vyloučeni z projednávání věci stěžovatele. Jestliže totiž důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech (§ 8 odst. 1 věta třetí s. ř. s.), tím spíše nemůže být důvodem vyloučení soudce rozhodování jiných soudců téhož soudu v jiných věcech. Tyto závěry lze plně aplikovat i na nyní projednávaný případ. Totožně rozhodl zdejší soud usneseními ze dne 5. 8. 2009, čj. Nao 45/2009 - 39 a Nao 46/2009 - 53, i o námitkách podjatosti uplatněných JUDr. A. vůči členům senátu 12 Ca, jejichž zdůvodnění bylo obdobné.

[18] Ostatně sám stěžovatel v kasační stížnosti slevuje ze svých dříve kategorických závěrů o podjatosti soudců městského soudu, neboť připouští, že tvrzení o poměru soudců k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům je předčasné. S určitostí bude možné rozhodnout otázku o poměru soudců k věci či účastníkům teprve na základě výsledků šetření orgánů činných v trestním řízení nebo řízení o náhradu škody. Soudní řád správní však klade na účastníky řízení jisté povinnosti, když po nich požaduje, aby v námitce podjatosti uvedli konkrétní důvody, které zakládají pochybnosti o nepodjatosti soudce (tj. poměr soudce k věci, účastníkům, jejich zástupcům, podíl na předchozím rozhodování ve věci atd., § 8 odst. 5 věta čtvrtá). Ve světle posledního vyjádření stěžovatele (tj. doplnění kasační stížnosti ze 15. 6. 2009) lze mít zato, že neunesl břemeno tvrzení ohledně uplatněné námitky podjatosti.

[19] Závěry rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 9. 1999 ve věci *Buscemi proti Itálii*, stížnost č. 29569/95 (cit. rozsudky ESLP jsou přístupné na www.echr.coe.int), nejsou aplikovatelné na tento případ, neboť jde o skutkově zcela odlišné situace. Ve věci *Buscemi* se jednalo o to, že předseda senátu, který ve věci rozhodoval, se již dříve vyjádřil ve sdělovacích prostředcích o daném případě takovým způsobem, že předjímal budoucí stěžovateli nepříznivé rozhodnutí. Tím mohl objektivně vyvolat obavy stěžovatele o nestrannost soudců. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva (např. rozsudek ze dne 7. 8. 1996 ve věci *Ferrantelli a Santangelo proti Itálii*, stížnost č. 19874/92) přijala za svůj subjektivní a objektivní test podjatosti soudce. Subjektivní test se týká osobního přesvědčení a jednání soudce. Objektivním testem se proěřuje, zda soudce skýtá dostatečné záruky vylučující jakékoliv legitimní pochybnosti o jeho nepodjatosti. Ve smyslu uvedené judikatury Evropského soudu pro lidská práva nelze považovat členy senátu 7 Ca městského soudu za vyloučené z projednávání případu.

[20] Odkaz stěžovatele na princip zákazu diskriminace neshledává zdejší soud relevantním pro danou věc. Stěžovatel blíže nijak neuvedl, na základě jakých skutečností dovozuje, že je diskriminován soudci městského soudu.

[21] Z výše uvedeného vyplývá, že ve věci nerozhodovali vyloučení soudci, a tudíž řízení nebylo zmatečné. Tato námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Neshledal přitom žádné důvody, ke kterým by byl povinen přihlédnout i bez námitky (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

[23] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti avizuje, že ostatní důvody kasační stížnosti ve věci samé sdělí až po rozhodnutí o námitce podjatosti. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že předmětem tohoto řízení o kasační stížnosti, jak jej sám stěžovatel vymezil v podané kasační stížnosti, je usnesení městského soudu čj. 7 Ca 58/2009 - 11. Stěžovatel mohl v kasační stížnosti uplatnit veškeré námitky, pro něž považuje toto rozhodnutí za nezákonné. K tomu byl ostatně vyzván i usnesením městského soudu ze dne 27. 5. 2009,

čj. 7 Ca 58/2009 - 15. Řízení o kasační stížnosti má v tomto případě pouze jeden předmět, nerozděluje se na řízení o námitce podjatosti a řízení ve věci samé. Jestliže stěžovatel uplatnil pouze námitku, že ve věci rozhodovali vyloučení soudci, jedná se výlučně o jeho volbu odpovídající dispoziční zásadě ovládající z převážné míry řízení o kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, řízení o ní se mj. vyznačuje povinným zastoupením stěžovatele advokátem. V daném případě má stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání (dokonce dle vlastního tvrzení působí na území České republiky jako hostující evropský advokát), a nemusí tudíž být zastoupen. Povinnému zastoupení stěžovatele advokátem koresponduje snížená míra poučovací povinnosti soudu, který tak nebyl povinen poučit stěžovatele o tom, že existuje pouze jeden předmět řízení, o němž bude rozhodnuto jediným rozhodnutím (přiměřeně nálezy ÚS ze dne 31. 10. 1996, sp. zn. I. ÚS 119/96, Sb. n. u., sv. 6, č. 112, s. 307, též nálezy ze dne 19. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 104/96, Sb. n. u., sv. 6, č. 84, s. 105).

[24] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá na jejich náhradu právo. Žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2009

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu